

Wat zegt Paulus in Romeinen 7:1-6?

Paulus komt terug op het *'niet onder de wet, maar onder de genade'* zijn, waarover hij sprak in 6:14.

Aan uitleg daarvan was hij nog niet toe gekomen, omdat hij eerst in een domme conclusie wilde weerleggen, die iemand zou kunnen trekken uit deze woorden. In 6:15a stelde hij die rare conclusie vragenderwijs aan de orde, waarna hij in 15b-23 aantoonde, dat die conclusie onjuist en dwaas is. Zondigen hoort echt niet meer bij ons, want we zijn geen slaven van de zonde meer, maar in dienst van de gerechtigheid gekomen. Dit is een totaal andere positie. Bevrijd van de zonde leven we voor God!

Paulus gaat nu helder maken hoe die verandering ontstaan is, waardoor we *'niet meer onder de wet'* zijn (niet meer *'onder de heerschappij ervan'*, NV51). Hij begint met een algemeen bekend feit (*'Weet u dan niet ...'* 7:1; anders gezegd: 'u weet toch ook wel ...'). Dat algemeen bekende feit is: 'je valt onder een wet zolang je leeft'. Wetten eisen niets meer van doden. Alleen levenden vallen 'onder de wet'.

Nu blijft de moeite nog, dat Paulus en de christenen nog leven en volgens Paulus toch *'niet onder de wet'* zijn. Hoe zit dat?

De wet 'heerst' (StV), 'heeft heerschappij' (NV51) of 'heeft gezag' (NBV). De wet wil ons dwingen, stelt eisen (geboden en verboden). Maar van een gestorven kan een wet niets meer eisen. Het gezag van de wet over die persoon vervalft dan. Aan een dode nog eisen stellen of verplichtingen opleggen is volkomen zinloos en onmogelijk. Zo iemand is 'dood' maar ook 'dood voor de wet'. Deze laatste uitdrukking gebruikt Paulus in 7:4 en 7:6 en betekent hetzelfde als *'niet onder de wet'*, want Paulus stelt ze parallel in vs 3 en 4 (*'Zo bent ook u ...'*). Een dode is uit de greep of claim van de wet.

De situatie van de levende christenen is volgens Paulus zó verandert, dat de wet hen niet meer bindt. De verplichtende wet heeft geen gezag meer over ons (7:1).

Maar het vreemde is dat Paulus en de christenen te Rome nog levende mensen zijn. Hoe kunne zij nu *'dood voor de wet'* zijn?

Met een illustratie maakt Paulus duidelijk, dat het mogelijk is dat je leeft en toch *'dood voor een wet'* kunt zijn (7:2,3). Hij wijst op een getrouwde vrouw. De (huwelijks)wet bindt haar aan haar man. Ze moet hem trouw zijn en mag geen andere man aanhangen. Die (huwelijks)wet verplicht haar - heerst over haar. Maar als haar man sterft, dan 'sterft' tegelijk haar positie als getrouwde vrouw. Zij is dan weduwe geworden en valt daardoor niet meer onder die (huwelijks)wet! De claim van die wet is dan ook vervallen voor haar. Ze leeft nog wel, maar is niet meer *'onder die wet'*. Haar bestaan is veranderd door de dood van haar man. Die wet verbiedt haar niet meer met een ander te trouwen.

Na deze illustratie past Paulus dit in **7:4** toe op de levende lezers te Rome: *‘Zobent ook u (nog levende) dood voor de wet’*.

Paulus gebruikt het woord ‘dood’ hier op twee manieren. Is hij daarom bij eerste lezing wat moeilijk te volgen? Door de lichamelijke dood (1) van haar man is de levende vrouw ‘dood voor die (huwelijks)wet’ (2). Levenden kunnen door een verandering van hun bestaan dus dood (voor de wet) worden en zijn.

Christenen zijn dus vrij van de wet – de wet bindt, verplicht en eist niets meer van ons.

Het beeld van de vrouw die door haar huwelijk onder (huwelijks)wet staat is helder. Ook dat door de dood van haar man het huwelijk stopt en daarmee de heerschappij van die wet.

Maar hoe zit dat met Paulus en de andere christenen? Aan wie of wat zaten zij vast voordat ze tot geloof in Christus kwamen waardoor de wet over hen heerste? Ze waren toen duidelijk niet met Jezus ‘getrouwd’. Toch is de verandering gekomen door de dood van Christus zegt Paulus in 7:4. Maar welke band of relatie is door de dood van Jezus doorgesneden waardoor Paulus en anderen ‘vrij van de wet werden’ of ‘dood voor de wet’?

De vraag is: wat is er door de dood van Christus in hun bestaan veranderd?

In de illustratie had de vrouw duidelijk een relatie met haar man (huwelijk) èn een relatie met de wet (ze was ‘onder de wet’). Beide relaties stierven. Die twee relaties moeten we ook onderscheiden en niet verwarren als Paulus het voorbeeld toepast op de christenen. Paulus was ‘onder de wet’ dankzij een andere relatie waaraan hij vast zat. Wat was dat?

Waar zaten Paulus en de Romeinse christenen voor hun bekering aan vast, waardoor de wet heerste over hen?

In **7:5** zegt Paulus, waaraan zij vast zaten voordat zij Christus leerden kennen. Ze waren toen gebonden aan hun eigen wil en aan hun zondige hartstochten. Daar waren ze één mee. En het gevolg was dat de wet hen prikkelde (zondige hartstochten in hen opriep) en zij *‘alleen vrucht droegen voor de dood’*. Zonder Jezus in hen (zonder geloof in Gods hulp) werd door de wet hun zondig zijn dus zelfs duidelijker. In het voorafgaande had Paulus al meerdere keren gezegd, dat hij en de anderen vroeger *‘slaven van de zonde’* waren (6:6,17,20).

Ze zaten dus vast aan de zonde(n), zoals die vrouw aan haar man vastzat. En de wet moest steeds zeggen: pasop, dit niet doen en dat wel doen. En de wet liet aanvoelen: we zijn zondig en passen uit onszelf niet bij God. De wet veroordeelde ons.

Door die relatie met de zondige hartstochten waren we ‘onder de wet’, of *‘aan de wet geketend’* (**7:6a**). Door de eigen wil en zondige hartstochten (**7:5**) was Gods goede wet niet in staat hen de goede kant uit te helpen, maar moest hen veroordelen en naar de dood leiden (6:23).

Je voelt de nood van het gevangen zijn in de zonde in deze woorden doorklinken. De wet zonder geloof in Gods hulp (genade) is dodelijk! Wat een

hopeloos bestaan, zolang je vast zit aan je *'eigen wil'* (7:5a), aan je *'zondige hartstochten'* (7:5b) en *'slaaf van de zonden'* bent (6:17,20).

Maar we zijn nu *'bevrijd en niet meer geketend aan die (dodelijke) wet'* (7:6); we zijn *'dood voor de wet'* (7:4,6). Hoe en door wie kan dat? Paulus zegt het in 7:4: *'dankzij de dood van Christus'*.

In Romeinen 6 had Paulus al beschreven wat de dood van Jezus betekende. Was de doop niet het teken, dat we met Jezus gestorven en begraven zijn en dus *'dood voor de zonde'*? (6:2,3). We leven nog wel (net als die weduwe), maar onze eigen wil en onze daaraan verbonden zondige hartstochten kruisigen we door de kracht van de Gekruisigde Overwinnaar in ons.

Jezus doodde zijn 'ik' tijdens zijn leven – nu doen wij het ook door zijn kracht in ons. Ons oude bestaan is via die weg met Jezus gekruisigd, omdat er een eind moest komen aan ons zondige leven (6:6). Zijn gezindheid is in ons. Ook wij leven voor God en kunnen alles in ons wat daarmee in strijd is doden door zijn Geest in ons. Dat is de kern van ons geloof!

Wij zaten vast aan onze eigen wil en de zondige hartstochten (die de wet zelfs prikkelde en opriep). Maar dankzij Jezus is de kracht in ons gekomen om de slavernij aan de zonde te breken en om als nieuwe mensen te leven. Jezus heeft alles wat daarvoor nodig is zich eigen gemaakt (Hebreeën 5:7-10) en stelt dat sinds Pinksteren beschikbaar aan ons. Dat verkondigen en geloven we als het evangelie. Laat dan de zonde niet langer heersen (6:12) en stel u niet langer in dienst van de zonde (6:13). Dat is niet nodig. We zijn geen slaven van de zonde meer. Want Jezus is in ons met zijn Geest en kracht. Samen met Hem zijn we sterker dan onze eigen wil en zondige hartstochten. We kunnen ze aan: kruisigen, doden! Zo zijn we bevrijd.

We zijn niet meer getrouwd met onze eigen wil en zondige hartstochten (eerste huwelijk). Dat huwelijk (die relatie) is door *'de Gekruisigde in ons'* verbroken. Onze positie is daardoor anders geworden – zoals ook de positie van die vrouw toen ze weduwe werd. We staan niet meer onder de wet – zoals zij niet meer onder de oude huwelijkswet viel. We zijn vrij van de binding aan de oude man (= eigen ik en hartstochten), net als die vrouw die weduwe werd. Vrij om een andere, nieuwe band aan te gaan – net als die weduwe. En nu zijn we inderdaad met een ander getrouwd, met Jezus – dankzij wie we *'dood voor de zonde'* zijn geworden en die ons hielp en helpt. We behoren Hem toe (7:4). De wet, die ons vastbond aan onze oude relatie, heeft geen kracht meer (al geldt uiteraard wel de plicht tot trouw aan de nieuwe man). Onze nieuwe man is Christus – Hij die genade geeft – kracht om vrij te zijn van de slavernij aan eigen ik, hartstochten en zonden. Zo zijn we *'niet meer onder de wet, maar onder de genade'* gekomen.

Nu is die uitdrukking uit 6:14 door Paulus helder gemaakt en begrijpelijk.

We leven niet meer onder de wet – als een veroordelende macht boven ons. We leven nu onder de genade; dat is: met de Geest en gezindheid van Jezus in ons. Dat betekent dat de wet nu in ons binnenste – in ons vlees en bloed – is

gekomen. Door wedergeboorte willen we nu van binnen uit wat God wil. We zijn innerlijk besneden, wat het einddoel was van de besnijdenis in het OT. We reinigen ons echt van binnen en van buiten, wat het einddoel was van alle reinigingsrituelen. We offeren onszelf als brandoffers aan God, zoals de offers vroeger al wilden leren. Dus de wet (Gods wil) is niet meer *boven* ons en wij zijn dus niet meer *'onder de wet'*. De wet is nu dankzij Jezus en zijn Geest in ons verinnerlijkt (in onze harten geschreven). Dat noemt Paulus *'onder de genade'* leven! De wet is onze vriend en eist en veroordeelt wedergeboren mensen niet – zij willen immers hetzelfde: Gods wil doen!

* Of je *'onder de genade'* bent/leeft, merk je hieraan: zo gauw God ons iets als zijn wil bekend maakt, willen we dat ook doen - al voelen we onze menselijke wil en zondige hartstochten nog weleens opspelen en kost het soms moeite - maar we kruisigen en verloochenen of doden die eigen wil en hartstochten, net zoals Jezus deed. We doen dat door het geloof. Als we geloven dat de kracht van Jezus beschikbaar is om nu *ónze* eigen wil te kruisigen en (op) te staan in dat nieuwe leven. Zo kunnen christenen vrucht dragen voor God (7:4c).

* De woorden *'dienen in de nieuwe orde van Geest en niet in de oude orde van de wet'* (in 7:6 volgens NBV) worden ook vertaald als *'dienen in de nieuwe staat ... en niet in de oude staat ...'* (NV51). De StV geeft het letterlijk weer met: *'dienen in nieuwheid des geestes en niet in de oudheid der letter'*. Deze aanduidingen geven de twee fases aan in het leven van heel veel mensen, die eerst zeker wel godsdienstig waren maar pas later tot (echt) geloof kwamen. Bij het onderscheid *'de oude orde van de wet'* en *'de nieuwe orde van de Geest'* moeten we (weer) niet denken aan de tijd van het Oude Verbond enerzijds en de tijd van het Nieuwe Verbond anderzijds. Dat is onjuist, omdat beide manieren van dienen al tijdens het Oude Testament realiteit waren. En ook in de tijd van het Nieuwe Testament waren beide manieren van leven / dienen actueel. Ook vandaag komen beide manieren van leven / dienen in de christenheid voor en zijn ze te onderscheiden. Zie ook wat hierover gezegd is bij 6:14 en in de noot daarbij.

* Zolang mensen nog niet geloven - nog in het vlees en niet wedergeboren zijn – zolang leidt Gods wet¹ hen naar de dood. Dat was ook in de tijd van het OT al zo. Dan doen mensen juist zonden en blijven daaraan vastzitten, doordat de wet zondige hartstochten in hen wakker maakt (7:5). Alleen door het geloof (in Gods hulp) was en is er bevrijding en uitkomst.

¹ Met het woord wet bedoelt Paulus vaak de eisende wetten (zonder geloof) en niet de Thora (wet of onderwijzing) van Mozes (met geloof). De Thora (de eerste vijf boeken van Mozes) bevat zeer zeker wel het onderwijs over geloof en genade. Maar in de gangbare Joodse godsdienst was (ook) in de tijd van Paulus het zicht op geloof en genade zo goed als verdwenen. Er heerste een wettische uitleg van de wet van Mozes dankzij het verkeerde onderwijs van Wetgeleerden en Farizeeën.